

Biskop Tor Singsaas, artikkel i boka Øvre Nidelven, red. Eivind Unsmo (bok i anledning innsamling til nytt kirkebygg i Klæbu)

Vår Herre og vanndråpen

En åndelig fabel

Vår Herre holder den lille vanndråpen varsomt i hånda. Ser på den med våkne, glade øyne. Leker varsomt med den. Lar den forsiktig trille rundt i hånda. Fryder seg over hvor vakker den er. Og vanndråpen skinner og stråler av lykke. Den har alle regnbuens farger gjemt i seg, og de flammer opp i all sin skjønnhet i rødt, blått, fiolett, grønt, origo....., slik en liten vanndråpe gjør når Vår Herre ser på den med sine milde, kloke øyne.

Vanndråpen viser sin Skaper takk og ære. Den glitrer i glede over å få være til!

Vår Herre hvisker stille til vanndråpen; *”Nå, min lille venn, er tiden kommet for at du skal ned til jorden. Der skal du møte dine vanndråpesøstre og vanndråpebrødre, og dere skal finne sammen. Først blir dere til et dryss av et brudeslør over en liten berghammer hvor sola i glede lar sine stråler speile seg i dere. Og dere glitrer i all deres skjønnhet. Den svale lekne vinden får dere til å danse nedover og dere sildrer inn over tørr jord til vakre blomster og småkryp som venter på dere. For dere gir liv.*

Dere møter enda flere vanndråpesøsken som kommer mangestedsfra. Og dere blir til en lystig liten bekk som hopper hit og dit og leker med sand og småstein, larver og yngel. Dere vokser til en elv. Stille flyter dere, men bykser så ut i kåte lekne kast ned fossedraget før dere blir til den store dype sjøen som himmelen speiler seg i. Igjen ut i ville skumhvite kast fra sjøen som frådende fosser, hvor laks og ørret møter dere i hopp og sprang, de på vei oppover. Dere er blitt til en bred elv. Stolt og mektig i store høytidelige slynger bukter denne elva seg gjennom den gamle byen. Flyter ut i den brede fjorden med et mylder av fisk, småkryp og planter. Møter så det mektige hav og oseaner med de uendelige dyp og et yrende liv, fra de enorme hvalfisker til de minste mikrober, som bare venter på dere.....

Lille venn; Du skal til menneskene, mine hjertebarn, som ikke kan leve uten deg

Og nå skal jeg fortelle deg en stor hemmelighet;” Vår Herre løfter den lille vanndråpen helt inntil seg, ser på den med varme i øynene, og hvisker høytidelig; ”En dag skal du og dine søsken bli til ”hellig vann”. I en kirke, ikke langt fra elva, skal dere helles i døpefonten, og presten slår korsets tegn over dere, og ber Den Hellige Ånd komme og skape nytt liv. Dere blir til ”hellig vann”. Presten lar tre håndfull av vannet risle over det lille barnets hode og døper det til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Dette er det hellige tegn, som minner om at jeg aldri glemmer det jeg har skapt. Menneskene er av meg, skapt i Guds bilde. De vil jeg aldri miste. Gjennom mennesket skal velsignelse komme til all skapningen.

Nå, lille venn, dra nå ut. Du og skal bli til velsignelse for mange.....”

Vår Herre puster forsiktig sin Hellige Ånde på den, og tegner for siste gang korsets merke over den. Han lar den lille vanndråpen forsiktig gli ut av hånda Han ser langt etter den....

Vanndråpen hviner av fryd idet den forlater Vår Herres hånd og møter sine vanndråpesøsken og de seiler sammen på vindstrømningene ned mot jorden. Den svever, og kjenner den vennlige luften bære seg varsomt ned. Den er så lykkelig, for den er seg selv, skapt slik Vår Herre vil ha den.

Vanndråpen ser ut over det vidunderlige vakre landskapet den er på vei ned mot. Den gleder seg til å bli en del av den. Det veldige Sylmassivet ligger der, blågrå og hvitspraglet med topper, breer og juv. Essandsjøen og Nesjøen grønnblå av breens vann. Grønne sletter og myrer. Nea som slynger seg nedover, Selbusjøen mørkeblå, farget av sin dybde. Trangfossen, og Nidelva langt der framme som en tynn blå strek i slynger. Trondheimsfjorden, omkranset av byen og brede bygder, som langt ut blir til hav og osean. Og menneskene og deres boliger, små og store, enkeltvis og i klynger.

I yr glede tar vanndråpen imot solstrålene. Sammen med sine mange søsken flammer den plutselig opp i en vidunderlig vakker fargesprakende regnbue mot Syltoppens brede bratte juv. En hilsen og takk til skaperen Vår Herre. Vår Herre ser det, løfter hånden og hilser tilbake. Men dette er og en velkomsthilsen fra vanndråpen til menneskene og all skapningen.

Det urgamle tegn på himmelen om håp. Vår Herre sier hver gang regnbuen spennes ut på himmelhvelvingen: *”Jeg setter min bue i skyene: og den skal være et tegn på pakten mellom meg og jorden. Buen skal komme i skyene; jeg skal se den og minnes den pakten som alltid skal bestå mellom Gud og hver levende skapning, alt som lever på jorden”* (1. Mos. 9, 13 og 16)

Vår Herre våker over alt han har skapt, og han glemmer ingen. Han vil ha sin skapning tilbake.

Vanndråpen lander mykt i mosen, blir straks til et dryss av et brudeslør over en liten berghammer sammen med mange av sine søsken